

hvor Aalegaardsretten er baseret paa ligefremme Privilegier, bliver det nu umuligt at afspærre andre Fiskere fra at komme til. Jeg tænker mig altsaa, at det ikke i Fremtiden kan blive paa den Vis, at en Mand, der ifølge en eller anden Adkomst har en Kyststrækning paa f. Eks. halvanden Mil, som han kun bruger til at ud-sætte 3—4 Aalegaarde paa, kan forbyde alle andre Fiskere at komme der og opstille frit staaende Aaleruser. Hvis Loven kan forhindre dette i Fremtiden, maa det siges, at den paa dette Omraade betyder et stort Fremskridt. Der er fra mange Sider ude blandt Befolkningen kommet Krav frem om, at man skulde forsøge en Ekspropriation eller en Afkøbing af disse Privilegier. Det er naturligvis let at sige, men man tænker ikke nok paa, hvor store Kapitaler det vilde andrage. Hvis det kunde gøres for Bagateller, vilde jeg sige, at saa kunde denne Tanke vinde min Sympati; thi det er uheldigt, som Forholdene ere mange Steder, og enhver, som vil se uhildet derpaa, maa vistnok være enig med mig i min Betragtning deraf. Imidlertid kunde vistnok ogsaa det ærede Medlem for Helsingør i Gaar have nogen Ret i, at de Afstande, der ere bestemte for Aalestaderne, ere lovlig store. Jeg finder det ogsaa, men det er den Slags Ting, som jeg antager, Teoretikerne maa faa Retten i frem for dem, der have med det praktiske Fiskeri at gøre. Jeg vil altsaa, idet jeg haaber, jeg har forstaaet det rigtigt, betragte det som et Fremskridt fremfor den hidtil gældende Lov.

Der er et andet Punkt — det er § 11 — som er omtalt tidligere af andre Talere. Det er den Bestemmelse, hvori det siges, at Brugen af Piglyster er forbudt. Saa fremt denne Bestemmelse fremkommer for at forhindre Dyrplageri, vil den absolut have min Sympati, fordi jeg ubetinget mener, at alt, hvad man kan gøre for at forhindre Dyrplageri ved Fangst, Slagning o. s. v. af Dyrene, maa gøres. Men i dette Tilfælde ere de lærde jo heller ikke enige. Man har i en Fiskerforsamling over for mig præciseret, at Piglyster under almindelige Forhold ikke saarer mere end Savlyster. Men hvis dette virkelig er Tilfældet, hvad jeg mente at turde hævde efter Lovforslagets Motiver, maa man jo ganske vist finde sig i at gaa bort fra Brugen af Piglyster, og saa stoler jeg paa, at den højtærede Landbrugsminister i de Tilfælde, hvor det er umuligt at anvende Savlyster, nemlig paa fast Bund — og det

kunde jeg nævne bestemte Eksempler paa — da vil give Dispensation i de Tilfælde, hvor det er absolut nødvendigt. I den Kreds, jeg har den Ære at repræsentere, er der en temmelig stor Befolkning saa vel af Fiskere som Arbejdere, der hele Vinteren igennem have deres Hovederhverv ved denne Aalestangning, og det vilde være slem, om denne Bestemmelse her fuldstændig skulde umuliggøre disse Fiskeres og Arbejderes Eksistens, specielt om Vinteren.

I § 12 staar der: „Uden for Vesterhavet, Skagerak og Kattegat er i samtlige Farvande eller Dele af disse, hvor Fiskeri med faststaaende Redskaber drives i større Udstrækning, . . . Fiskeri med Snurrevaad . . . forbudt fra 1. December til 30. April“. En hel Del Fiskere have sagt til mig: Ja, hvad hjælper det, at man forbyder det der, naar man ikke forbyder det f. Eks. i Store Bælt; i Store Bælt er det absolut nødvendigt at forbyde Snurrevaad, fordi de ødelægge paa mange forskellige Omraader, og selv om Kontrollen er aldrig saa god, kan det aldrig nogen Sinde kontrolleres tilstrækkeligt, at de beholde Smaafiskene i Baadene og ikke rettidigt kaste Smaafiskene ud igen. Disse Fiskere ønske meget, at Snurrevaadsfiskeri ogsaa der blev forbudt, de gaa endogsaa saa vidt, at de ønske, at det maatte blive forbudt hele Aaret. Jeg tillader mig at henstille til den højtærede Minister og til det kommende Udvalg at tænke videre derover.

Saa er der endelig et Punkt i § 15. Der staar der de forskellige Størrelser paa Fisk, der maa fanges og sælges. Det er blevet mig sagt — hvorvidt det er rigtigt, skal jeg ikke kunne sige, da jeg ikke er sagkyndig —, at det er en Mangel, at der savnes Maal for Torsk. Sandsynligvis er der vel en eller anden Grund derfor; naar jeg bliver oplyst derom, skal jeg bøjje mig derfor, men Fiskerne i den Kreds, jeg har den Ære at repræsentere, mene absolut, at Torsk maa med.

Det er kun disse faa Indvendinger, jeg har tilladt mig at gøre, og af hvilke enkelte ikke have været omtalte tidligere. Men jeg hævder, at disse Indvendinger, selv om de havde været større, end de ere, ikke paa nogen Maade fremkomme for at lægge Forslaget Sten i Vejen. Jeg kan kun ønske, at Loven kan gaa roligt gennem Tingene og modtage de Forbedringer, man kan blive enig om, saa at man kan faa en Fiskerilov, der baade bliver til Gavn for Fiskerne og til Gavn for Landet, og